

„Tež wyšoka tšěcha Njej' pšes horjo wěcha“.

Tuto hrónczko běšche pšchišlowo njeboho Hilbjenzez džěda, w swojim čašu Borkičana, jara mudreho starza. Wón běšche w swojim dolhim žiwjenju wjele šhonil a špytal, teho dla wjedžesche tež prajicž, kaš so w šwěcže ma.

Se šlowom „wyšoka tšěcha“ mēnjesche wón semjanske dwory na wšach a wošobne kšěže a kralowške hrody w městach.

Husto šo jemu to pšchišlowo na jasyš swjesy, hdyž šo tym abo tamnym knježim na wotolnych rycžerčublach nēkajke njesbože šta, abo hdyž powjesče po kraju džěchu, šo nēhdže we wukraju nješmilne horjo kralow a móznariow dušy a daji.

Tež tehdy by rady to hešło wunješl, hdy by hdže džělawy muž škoržil a šwaril, šo ma šo na šwěcže šlo, kaš pšchahany poš, mješ tym šo maja šo knježa a bohacži ludžo dobro kaš na fermušchi.

S wjetscha by potom šobu na krala Davida špomnil, kaš šu teho pod jeho wyšokej tšěchu štróžele šajale a tšchašle, a kaš je dyrbjal krašny dom wopuschčiwšchi bošy a pšacžo pšched šwojim šynom čžekacž.

A hdyž běšche na tole pošasaš, šanješy š nowa:

Šaj, tež wyšoka tšěcha
Njej' pšes horjo wěcha.

* * *

Hdžež wěchu widžimy, tam nješmēmny hicž. Šorjo paš kšodži, hdžežkuli chze a hdžež ma šwój pošasany pucž, a krocži š nješmilnej nohu po wyšokich škšodach, haj tež do najkrašnišchich domow wone pšchikšadža.

Pšchikšadow š temu je w šwětnych štawišnach došcž a nadošcž.

Wty chžemy šebi nētko jenož jedyn š nich pšched wocži štajicž, kotryž je šo w kšěžorškim mēšcže Konštantinoplu w Turkowškej nimale pšched džewjecž lētštotkami podaš. Tehdom tam hišcče šurowe turkowške wotrocžkowštwo nješē, ale šwjaty kšchiž na jich domach knježesche.

Na brjošy rjaneho na šeleš morja šo wulkotny kšěžorški hród hordžesche. Štatok bē š droheho marmora, a taš je šlotom wupšcheny a krašny, šo móžesche wócžko lēdma šnjescž, hdy by šlónecžko na njón šwěcžilo. A na bokach pšychachu jón krašne wonjate